

Sváta polekaně sledoval její roztřesené ruce. „Jestli nechceš, nemusíme pospíchat. Klidně pár let počkáme.“

Hanka prudce odhodila větvičku i s několika vlasy, které si v netrpělivém gestu vytrhla. S nezvykle vážným výrazem se zahleděla příteli přímo do očí. Už sám pohled nevěstil nic dobrého. Věděl, že je zle, dřív než promluvila.

„Na co chceš čekat?“ Kolem úst se Hance zvlnila trpká vráska. „Nikdy se nehodlám vdávat! A nikdy nebudu mít děti! Rozumíš?“ Vstala, odkopla větvičku do vysoké trávy a svižným krokem zamířila mezi stromy přímo do lesa.

„Já netrpělivej trouba!“ uhodil Sváta pěstí do země a složil tvář do dlaní. Právě se dopustil hloupé, osudové chyby... a možná nenapravitelné. V posledních dnech se s Hankou cítili tak báječně, že si ani neuměl představit odmítnutí. Čím svou odvážnou dračí dívku tolik poplašil? Přece by se po svatbě mezi nimi nic nezměnilo.

Vstal a odhrnoval trsy trávy, aby našel zapadlou větvičku, kterou nechal pro svou milou magicky rozkvést. Zdvihl ji a odstranil květy. Hančiny vlasy společně se dřevem bez přemýšlení zmuchlal do malé kuličky. Smotané dřevo téměř tepalo bolestí a spalovalo mu nitro. Obával se, že dostat u Hanky druhou šanci spadá do kategorie zázraků. A kdyby náhodou ano, v životě se o svatbě nezmíní, ani kdyby sama chtěla.

Loudal se územím jednorožců k Hančinu oblíbenému jezírku a doufal, že si s ním dívka přijde promluvit. Čekal však marně. Večer vyhledal jednorožce.

R'íhan s P'ujibem a L'galou ho už vyhlíželi. Vyslali mu vstříc vlnu pochopení a útěchy. „Pojď se mnou,“ vyzval ho R'íhan a oba mlčky kráčeli lesem, zatímco zapadající slunce barvilo oblohu doruda. V místě, kde obvykle studenti ze santarenské magické školy tábořili, jednorožec zastavil. Kývl hlavou k opuštěnému stolu, na jehož desce čekal kamenem zatížený papír.

„Než odešla, napsala ti vzkaz.“

Mladík rozechvělou rukou sáhl po papíru. Neblahá předtucha mu zauzlovala vnitřnosti.

Promiň!

Přemýšlela jsem o nás dvou a naší budoucnosti. Nejsem pro tebe ta správná partnerka. Nechci mít děti a nechci opakovat chyby mých rodičů. Byla bych stejně špatnou matkou jako

ta moje. To si žádné dítě nezaslouží. Sobecky jsem si tě přivlastnila, což je neomluvitelné. Jsi skvělý kluk. Máš nárok na víc, než mohu nabídnout já, proto odcházím. Můžeme se dál potkávat jako kamarádi, ale nic víc! Najdi si hodnou holku, která bude umět žít pro rodinu a milovat děti. Já toho nejsem schopná. Přeju ti hodně štěstí při hledání a slibuji, že na tvou budoucí lásku budu hodná. Zároveň jsem S'faideu poprosila, aby naše domluvené magické vzdělávání přesunula na jaro.

Loučí se

nyňi už pouze kamarádka Hanka

P.S. Nepřemlouvej mě, nebylo by to nic platné. Jsem pevně rozhodnutá.

Sváťa sroloval papír a do očí se mu draly slzy. „Proč mi to dělá? Věřil jsem, že mě miluje,“ zavrtěl nešťastně hlavou. Pohlédl na jednorozce, který mu mentálně poskytoval útěchu, ale k náhlému rozchodu se nevyjádřil. „Nemohl by se někdo z vaší rodiny za mě přimluvit?“ zeptal se svého průvodce.

„Nechtěj to po nás,“ potřásl hřívou jednorozec, „její rozhodnutí je moudré. Dává ti svobodu, což je v našich očích dar nejcennější. Měl bys ho přijmout a zamyslet se nad její radou. Nezapomínej, že je H'anaríja napůl drak. Nemůžeš ji připoutat, omezovat a očekávat, že bude šťastná v obyčejném každodenním lidském životě.“

„Já vím. Máš pravdu,“ sklonil Sváťa hlavu. „Ale bez ní nebudu mít rodinu ani já. Nechci ji připoutávat. Klidně bych se staral o domácnost i o děti, zatímco ona by cestovala. Neumím si představit život bez ní.“

Jednorozec znovu nesouhlasně potřásl hřívou. „Moje rada zní: Zkus se odpoutat – na pár dnů, týdnů, na rok...

Čas nabízí nové a nové možnosti a je jen na tobě, po jaké sáhneš.“

Sváťa se zdvořile rozloučil a přesunul se domů k otci, nevlastní matce a sestřičce.

Hanka zatím ležela oblečená v posteli ve svém velkém novém domě a nepřestávala brečet. V duchu si nadávala. Nemělas to dělat, vždyť ho miluješ, dorážely na její mysl emoce. Koukej se dát dohromady, jednalo se o správné rozhodnutí, bojoval proti sebelítosti rozum.

Nakonec nevydržela, vyběhla ven a přesunula se k jezeru u dračího hrobu. Doufala, že tu bude sama, ale na trávě odpočíval velký černý drak a při jejím příchodu líně zdvihl hlavu. „Už jsem si myslel, že nedorazíš,“ prohodil s hraným nezájmem.

„Plame?“ zamračila se Hanka. „Proč jsi tady?“

„Ále. Vyhlížím jednu malou hloupou holku, co si zbytečně komplikuje život.“

„Náhodou! Jednorozci moje rozhodnutí schválili.“

„Pche! Studené nosy, tvrdá kopyta, okoralá srdce. Vyprávějí si báje o lásce, a když o ni zakopnou ve svém stádu, rozum zatáhne rolety a místo slunečných dnů ti nabídnou ticho.“

Hanka se uvelebila u Plamovy hlavy a opřela se o jeho šupinatý krk.

„Co bys řekla studené koupeli? Léčebné účinky zaručeny!“

„Dnes ne. Byla bych v pokušení se utopit,“ zamítlá drakovu oblíbenou zábavu Hanka.

„Hm. Zajímavý nápad! A co potom? Založíme tady rodný hřbitov?“ Dívka se zadívala do Plamova oka a náhle jí došlo, že i draka cosi trápí. Přes své slzy si nevěšila jeho mrzutého rozpoložení.

„Koukám, že ani tobě není do smíchu, Plame. Nějaké potíže?“

„Zavři oči a uvolni mysl. Náladu na vyprávění nemám, ale v duchu s tebou projdu, co se mi přihodilo.“ Černý drak se zavrtěl a dívka nahlédla jeho očima do vzpomínek.

Hnízdo v obrožení

V první chvíli jí rozproudil krev pocit štěstí. Plam se díky závěrečným zkouškám zařadil mezi uznávané letce svého hnízda. Těšil se, až se pochlubí Hance, protože jinak neměl v dosahu nikoho blízkého, kdo by byl na něj pyšný. Strýc Hor se momentálně nezdržoval doma. Míval ve zvyku zmizet na neurčený počet měsíců a nebyl dostupný ani v rámci dračí komunikace.

Plam se proto vypravil za bratrem Zuřivým drápem. Přinejmenším jeho syn Fuentis strýčkovu návštěvu uvítá. Malé černé dráče bylo neuvěřitelně vnímavé, zvědavé a učenlivé. Dračí rodiče sice nepotěšilo, když zjistili, že ho Zuřivý plamen učí drobným magickým kouskům a nenápadně mu vtlučí do hlavy základy lidské řeči, ale na druhou stranu si rádi odpočinuli od nutnosti hlídat neposedného potomka.

„Jdi mi z očí!“ zlostně zasyčel na bratra Zuřivý dráp, sotva ho spatřil před jeskyní. „Už Fuentise hlídat nebudeš!“

Plama nevlídné uvítání zaskočilo: „Co se stalo, bratře? Proč se zlobíš? Nic špatného jsme neprovedli.“

„Nic? Tomu ty říkáš nic?! Naučil jsi ho vyčarovat bránu!“